

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a személyesen eljáró felperesnek a dr. Lassán Csaba ügyvéd által képviselt alperes ellen rendkívüli felmondás jogszerűségének megállapítása és jogkövetkezményei iránt a Salgótarjáni Munkaügyi Bíróságnál 3.M.741/2008. szám alatt megindított és másodfokon a Nógrád Megyei Bíróság 2.Mf.21.484/2009/11. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Nógrád Megyei Bíróság 2.Mf.21.484/2009/11. számú ítéletét hatályában fenntartja. Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az felperesnek - tizenöt napon belül - 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati perköltséget. Az alperes köteles - felhívásra - az állam javára 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati illetéket megfizetni.

I n d o k o l á s :

A felperes a keresetében jogszerű rendkívüli felmondása jogkövetkezményeként 86.300 forint egy havi átlagkereset, továbbá 120.000 forint illetmény-különbözet megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A Salgótarjáni Munkaügyi Bíróság 3.M.741/2008/18. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes az alperesnél asztalos munkakörbe megjelentetett álláshirdetésre jelentkezett. Az alperes a felperes asztalos szakmunkás bizonyítványát bekérte, majd 2008. március 26-án határozatlan idejű munkaviszonyt létesített vele, asztalos munkakörben, bruttó 69.000 Ft/hó összegű személyi alapbér mellett. A munkaszerződés rögzítette, hogy a felperes a munkakörének ellátásához szükséges képesítéssel rendelkezik. A felperes szóban, majd levélben fordult a munkáltatóhoz - a szakmunkás képesítésére figyelemmel - a szakmunkásokat megillető bér megállapítása és bérkülönbözet kifizetése iránt. A kérelmét az alperes elutasította azzal, hogy a garantált bérminimumra azért nem jogosult, mert azt csak szakmunkás munkakörben foglalkoztatott munkavállalók kaphatják, az nem végzettséghez, hanem az ellátott munkakörhöz igazodik. A felperes 2008. október 10-én a munkaviszonyát rendkívüli felmondással megszüntette az Mt. 96. § (1) bekezdés a) és b) pontjaira hivatkozással. Indokolása szerint az alperes szakmunkásként, asztalos munkakörben foglalkoztatta, ezért a garantált bérminimumra, havi 86.300 forintba volt jogosult. Mivel az alperes a munkaszerződésben szándékosan nem a szakmunkás munkakörben dolgozók minimálbérét kötötte ki, ezzel megsértette az Mt. és a vonatkozó Kormányrendelet előírásait. A munkaügyi bíróság a meghallgatott tanúk vallomása és a beszerzett bútorepari igazságügyi szakértő véleménye alapján megállapította, hogy a felperes nem szakképzettséget igénylő munkakörben állt az alperes alkalmazásában. A munkáltatónál előre legyártott bútorelemek

szerelt össze, melyről ő maga is úgy nyilatkozott, hogy „bárki betanítható erre”. A bíróság érvelése szerint a személyi alapbér meghatározásánál a 316/2005. (XII.25.) Korm. rendelet 4. § alapján azt kellett figyelembe venni, hogy a felperes nem szakképzettséget igénylő munkakörben volt foglalkoztatva a munkaviszonyának fennállása alatt. A rendelet 3. §-a szerint teljesítménybérezés esetén a munkavállaló havi munkabérének kötelező legkisebb összege egyébként is 69.000 forint lehet, függetlenül attól, hogy rendelkezik-e szakképesítéssel, de ez az összeg ebben az esetben is a teljesítménykövetelmények 100 %-os, és a teljes munkaidő teljesítése esetén illeti meg a munkavállalót. Megállapítható, hogy a felperes egy hónapban sem nyújtott 100 %-os teljesítményt, a havi munkabére mégis minden esetben meghaladta a 69.000 forintot. Az elsőfokú bíróság érvelése szerint nem kizárólag a munkaszerződésben rögzített munkaköri megnevezésnek van jelentősége, mert a jogszabály szövege szerint a garantált bérminimum követelménye a szakképzettséget igénylő munkakörben történő foglalkoztatás. Az eljárás adatai alapján azt lehetett megállapítani, hogy a felperes által betöltött munkakör nem igényelt szakképzettséget. A bíróság érvelése szerint a munkakör tekintetében a felperes legfeljebb érvénytelenségre, illetve részleges érvénytelenségre hivatkozhatott volna, ehelyett azonban ugyanezen ok miatt rendkívüli felmondással élt, amelyet a bíróság „a kereseti kérelemnek megfelelően elbírált”. A felperes fellebbezése folytán eljáró Nógrád Megyei Bíróság 2.Mf.21.484/2009/11. számú ítéletével a munkaügyi bíróság ítéletét részben megváltoztatta, és kötelezte az alperest, hogy a felperesnek 86.300 forintot fizessen meg. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A másodfokú bíróság érvelése szerint a felperes fellebbezése részben megalapozott. Annak nincs jogi jelentősége, hogy a munkáltatója szakmunkás képzést nem igénylő munkát adott, mivel a munkaszerződése szerint egyértelműen szakmunkásként vették fel, tehát akkor is a szakmunkásokra irányadó alapbérrel kellett volna számolni, hogyha nem szakmunkás képzettséget igénylő munkát bíztak rá. A felperes helytállóan hivatkozott arra, hogy ebben a kérdésben a munkaszerződés az irányadó, de mivel a munkabér-különbözet összegszerűségének bizonyítása nem volt sikeres, ezen fellebbezési kérelmét visszavonta. A másodfokú bíróság a felmondási időre járó bér- és kártérítés követelése tekintetében szintén helytállónak találta a felperes álláspontját, mely szerint a rendkívüli felmondás ellen a törvény által biztosított határidőben az alperes nem élt jogorvoslattal, tehát az a jogviszonyban irányadó. Ennek folytán az alperes köteles megfizetni a felperesnek az egy hónapra járó, felmondási időre igényelt, a szakmunkásokra irányadó garantált bér összegét, azaz 86.300 forintot az Mt. 96. § (7) bekezdése alapján. A kártérítési keresetének jogalapját a felperes nem bizonyította, így e részben a fellebbezése nem megalapozott. Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül

helyezését, és a felperes keresetének elutasítását, valamint perköltségben marasztalását kérte. Arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet sérti az Mt. 96. § (6) és (7) bekezdésében foglaltakat, valamint a 315/2005. (XII.25.) Korm. rendelet 4. §-át. Álláspontja szerint téves megállapítás, hogy a munkáltatónak vitatnia kellene a munkavállaló rendkívüli felmondásának jogszerűségét, és e körben jogvesztő határidőn belül pert kellene kezdeményeznie. Sem az első-, sem a másodfokú bíróság nem állapította meg a rendkívüli felmondás jogszerűségét, erre irányuló kereset nem is volt előterjesztve. Önmagában azért marasztaló ítéletet hozni, mert a munkáltató nem élt jogorvoslattal, nem lehet, a felmondás jogszerűsége vagy jogszerűtlensége kérdésében állást kellett volna foglalni. Az alperes jogszabálysértőnek találta a jogerős ítélet indokolását is, mert a munkáltató tájékoztatta a felperest, továbbá a tanúk és a beszerzett szakvélemény alátámasztotta, hogy a munkakör tartalma, az ellátandó feladatok nem igényeltek szakképzettséget, és ennek megfelelően került meghatározásra a bérezése is. A felperes maga is úgy nyilatkozott, hogy az általa ellátott feladathoz nem szükséges szakképzettség, azt egy hét betanulás után bárki el tudja végezni. Az alperes álláspontja szerint a munkakör tartalmának, és nem a megnevezésének van jelentősége. Ezen okra alapítottan a másodfokú bíróságösszegező marasztalása sem megalapozott. A felperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet „helybenhagyását”, és az alperes perköltségben marasztalását kérte. A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A másodfokú bíróság helytállón állapította meg, hogy a felperes az alperessel asztalos munkakörre kötött munkaszerződést, ebben a felek megállapították, hogy „a munkavállaló munkakörének ellátásához szükséges képesítéssel rendelkezik”. A munkaügyi bíróság által beszerzett igazságügyi szakvélemény megállapította, hogy a felperes által az alperesnél végzett munka nem igényel bútorasztalos szakképzettséget, de a teljes munkafolyamat asztalos szakmunka, melynek a felperes által is végzett részfolyamata szakképesítés nélküli munkavállaló részére betanítható, szakképesítéssel rendelkező munkavállaló betanítás nélkül begyakorolhatja. A felperes által az alperesnél végzett munkát szakképesítés nélküli dolgozóval be lehet taníttatni, azonban asztalos szakképzettségű dolgozót asztalos szakmunkára nem lehet, legfeljebb begyakoroltatni, vagy más szakterületen lehet betanítani. Az igazságügyi szakértői vélemény kétséget kizáróan megállapította, hogy az alperesnél a felperes által végzett teljes munkafolyamat asztalos szakmunka, amelynek ellátásához az alperes a felperes végzettségét szükséges képesítésnek elfogadta. A jogerős ítélet helytállón következtetett arra, hogy a felperest a 316/2005. (XII.25.) Korm. rendelet 4. §-a alapján szakképzettséget igénylő munkakörben foglalkoztatott munkavállalóként a havi 86.300

forint bér illette meg. A felperes tehát helytállóan hivatkozott a foglalkoztatásának időtartama alatt, valamint a munkaügyi bírósághoz előterjesztett keresetében is arra, hogy a munkáltató törvénysértően állapította meg a havi alapbérét. Az alperes a felperes munkabérének meghatározásakor jogellenesen járt el, ezért a felperes megalapozottan szüntette meg a munkaviszonyát az Mt. 96. § (1) bekezdésében foglaltakra hivatkozással.

Alaptalanul állította az alperes felülvizsgálati kérelmében, hogy a felperes keresete nem irányult a rendkívüli felmondás jogszerűségének megállapítására. A felperes az alperes marasztalását az Mt. 96. § (7) bekezdése alapján kérte, mely igénye csak a munkavállaló jogszerű rendkívüli felmondásán alapulhatott.

A kifejtettek alapján a másodfokú bíróság helytállóan kötelezte az alperest 86.300 forint megfizetésére az Mt. 96. § (7) bekezdése alapján. A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján - részben módosított indokolással - hatályában fenntartotta. Az alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes felülvizsgálati perköltségének, és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére.

Budapest, 2011. július 6.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró
A kiadmány hitelével: Nné tisztviselő